

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/32194/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/135/2017

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 30. 1. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel 1“) a ■ (dále společně jen „Navrhovatelé“), proti společnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČO 64948242, se sídlem Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 – Michle, zapsané v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze spisová značka B 3608 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení, že Instituci nevzniklo právo na zápis negativního záznamu o Navrhovatelích jako dlužnících ze smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru č. ■ do bankovního registru klientských informací, a to za celou dobu trvání závazkového vztahu, a o náhradě nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč, takto:

- I. Návrh se v části o určení, že instituci UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČO 64948242, se sídlem Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 – Michle, nevzniklo právo na zápis negativního záznamu o navrhovatelích, ■ a ■, jako o dlužnících ze smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru č. ■ do bankovního registru klientských informací, a to za celou dobu trvání závazkového vztahu, se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.**
- II. Návrh se v části, ve které se navrhovatel, ■, domáhá po instituci, UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., zaplacení částky ve výši 500.000,- Kč, jako nemajetkové újmy, podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.**
- III. Řízení se v části, ve které se navrhovatel, ■, domáhá po instituci, UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., zaplacení částky ve výši 500.000,- Kč, jako nemajetkové újmy, podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi zastavuje.**

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatelé se domáhají určení, že Instituci nevzniklo právo na zápis negativního záznamu do bankovního registru klientských informací a požadují jeho výmaz, protože Instituce informace o prodlení Navrhovatelů sdílela v registru neoprávněně, a náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000,- Kč, neboť Instituce svým jednáním způsobila Navrhovatelům újmu na jejich lidských právech tím, že neoprávněně zasáhla do soukromého a osobního života celé rodiny Navrhovatelů.

Finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení zjistil, že Instituce a Navrhovatelé uzavřeli dne 12. 5. 2010 smlouvu o poskytnutí hypotečního úvěru č. ■■■, ve které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovatelům úvěr za účelem koupě nemovité věci ve výši 3.025.309,- Kč a Navrhovatelé se zavázali splácet úvěr 312 měsíčními splátkami ve výši 15.495,- Kč (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Smlouva o úvěru je smlouva o úvěru ve smyslu § 497 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), resp. ve znění účinném ke dni jejího uzavření.

Právní vztah založený Smlouvou o úvěru je vyloučený z režimu zákona č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru a o změně zákona č. 64/1986 Sb. (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru 321“), protože se jedná ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru 321 o smlouvu, na základě které je poskytován spotřebitelský úvěr na koupi, výstavbu, opravu nebo údržbu nemovitosti, a zároveň ve smyslu § 1 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru 321 o smlouvu, na základě které je poskytován úvěr v částce vyšší než 800.000,- Kč.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatelé ve smluvním vztahu s Institucí nevystupovali jako fyzické osoby, které nejednají v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“), a mezi její hlavní činnosti patří podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o bankách poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnilo, že Instituce v předmětném smluvním vztahu vystupuje v postavení věřitele při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Bankovní registr klientských informací je společná databáze údajů vytvořená na základě informací, které si vzájemně poskytují banky o smluvních (úvěrových) vztazích mezi bankami a jejich klienty (dále jen „Bankovní registr“), a byl zřízen na základě § 38a odst. 1 zákona o bankách. Správcem Bankovního registru je společnost CBCB - Czech Banking Credit Bureau, a.s., IČO 26199696, se sídlem Na Vítězné pláni 1719/4, 140 00 Praha 4.

Finanční arbitr nemůže v řízení vedeném podle zákona o finančním arbitrovi uložit instituci povinnost zajistit výmaz spotřebitele jako svého klienta z Bankovního registru, je však

příslušný v řízení vedeném na návrh spotřebitele proti instituci posoudit, zda byly splněny předpoklady pro zápis v Bankovním registru tím, že posoudí, zda informace o bonitě a důvěryhodnosti spotřebitele v souvislosti s úvěrovým vztahem s institucí a sdílené institucí v Bankovním registru odpovídají skutečnosti.

Finanční arbitr je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování jiného úvěru ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

3 Tvrzení Navrhovatelů

Navrhovatelé potvrzují, že s Institucí uzavřeli Smlouvu o úvěru, Smlouvu o zástavním právu a Dodatek ke Smlouvě o úvěru.

Navrhovatelé tvrdí, že „dne 12. 5. 2010 složili u banky zálohu ve výši 93 000 Kč ve prospěch pojištění pro případ neschopnosti splácet hypoteční úvěr viz příloha - Smlouva o zřízení zástavního práva k pohledávce z termínovaného vkladu u banky č. ■. Tato smlouva nebyla ze strany banky řádně dodržována, zejména čl. VII. Realizace zástavního práva.“

Navrhovatelé tvrdí, že koncem roku 2015 měli dočasné finanční problémy, a proto Instituci Navrhovatel 1 telefonicky požádal, aby částku ve výši 93.000,- Kč uloženou na termínovaném účtu jako zástavu dluhu ze Smlouvy o úvěru použila Instituce dočasně na úhradu splátek.

Navrhovatelé tvrdí, že se v roce 2016 rozhodli prodat byt a postavit dům, a proto se rozhodli úvěr ze Smlouvy o úvěru ke dni 25. 8. 2016 předčasně splatit.

Navrhovatelé tvrdí, že „[d]ne 17. 10. 2016 jsem na žádost zprostředkovatele obstaral výpis z CBCB. Teprve díky tomuto výpisu z bankovního registru jsem se dozvěděl, že mi vznikly negativní zápisy od roku 2010, zejména v roce 2015 v případě nesplacení čtyř splátek ve výši 46 813 Kč, kdy navrhovatelé banka poskytla čekací dobu a v roce 2016 za zpoždění splátky v období 4/16 ve výši 1 108 Kč, zpoždění 6 dní a splátky v období 6/2016 ve výši 11 288 Kč, zpoždění 4 dny.“

Navrhovatelé potvrzují, že Instituce v souladu s Dodatkem ke Smlouvě o úvěru „na splacení některých splátek v roce 2016 již použila složenou zálohu ve výši 93 000 Kč a zápisy v bankovním registru CBCB nedělala (v korespondenci banky je uvedeno, že i v případě, že by banka pro úhradu dlužných splátek použila zastavený termínovaný vklad, informace o porušení platební morálky by v registrech vykazovala)“.

Navrhovatelé tvrdí, že Instituce informace o prodloužení Navrhovatelů se splácením úvěru ze Smlouvy o úvěru poskytla do Bankovního registru neoprávněně, jelikož Smlouvou o zástavním právu si Navrhovatelé platně sjednali pojištění schopnosti splácet a dále argumentují tím, že „[j]akmile byl zajištěný dluh splatný, mohl se zástavní věřitel uspokojit způsobem, o němž se dohodl s navrhovatelem v písemné formě“.

Navrhovatelé dále tvrdí, že „[n]avrhovatelům vznikla újma na svých lidských právech dle Listiny základních práv a svobod, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti a neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života celé rodiny, diskriminací, ztrátou možnosti získat hypoteční úvěr u jiné banky, ztrátou možnosti získat úvěr u UniCredit bank nebo u jiné banky za výhodných podmínek“, a tuto nemajetkovou újmu Navrhovatelé vyčíslili částkou 500.000,- Kč.

5 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Navrhovatelem uzavřela Smlouvu o úvěru, Smlouvu o zástavním právu a Dodatek ke Smlouvě o úvěru a že smluvní vztah ze Smlouvy o úvěru zanikl ke dni 25. 8. 2016 úplným splacením.

Instituce tvrdí, že v průběhu trvání smluvního vztahu zaznamenala ze strany Navrhovatelů opakované úhrady splátek úvěru ze Smlouvy o úvěru v pozdějším termínu z důvodu nedostatečného krytí na účtu a že tyto informace o porušení platební morálky Navrhovatelů v konkrétních obdobích sdílela v Bankovním registru i v registru společnosti SOLUS.

Instituce tvrdí, že „Kč 93.000,-- nebyla záloha ve prospěch pojištění pro případ neschopnosti splácet hypoteční úvěr, ale jak vyplývá z čl. VII. bod 8 Smlouvy o úvěru, jednalo se o doplňkové zajištění – zástavu k pohledávce z termínovaného vkladu“ a argumentuje tím, že „i v případě, že by Instituce byla bývala k zesplatnění celého úvěru a realizaci zajištění přistoupila, nebyl by postačoval k uspokojení celého dluhu. Bylo by nutné rovněž přistoupit k prodeji zástavy nemovitou věcí, k čemuž vzhledem k tvrzení navrhovatelů, že se jedná o jejich pouze dočasnou platební neschopnost, nechtěla Instituce v té době přistoupit. To však nemění nic na tom, že záznamy v úvěrovém registru byly oprávněné, figurovaly v něm vždy období, kdy byli navrhovatelé v prodlení a navrhovatelé o tom byli Institucí opakovaně informováni, včetně toho, že takové informace o prodlení se splácením úvěrů mají negativní vliv na poskytnutí dalších úvěrových produktů“.

Instituce k tvrzení Navrhovatelů namítá, že „ona přislíbená čekací doba na zaplacení splátek nebyla ničím jiným než vstřícným krokem Instituce, kdy nepřistoupila k razantnímu řešení opakovaného porušení smlouvy o úvěru ze strany Navrhovatelů závažným způsobem, nezesplatnila v důsledku toho celý úvěr a nerealizovala poskytnuté zajištění,“ ale jako dočasné řešení uzavřela s Navrhovatelem Dodatek ke Smlouvě o úvěru, kterým se vzdala doplňkového zajištění a dohodla se s Navrhovatelem, že finanční prostředky z termínovaného vklad (nikoliv úroky z něho) budou použity výhradně ke splacení závazku Navrhovatelů ze Smlouvy o úvěru.

Instituce k Dodatku ke Smlouvě o úvěru dále tvrdí, že „dne 22.12.2015 byly pak ze zajištění uhrazeny splátky Navrhovatelů po splatnosti za období 7/2015 – 11/2015 – tyto splátky jsou tedy oprávněně vykazovány v příslušných registrech dlužníků; zbývající část uvolněného termínovaného vkladu byla použita pro řádné splácení úvěru Navrhovatelů v období 12/2015, 1 – 3/2016, ve kterém Instituce v souladu s tím nové záznamy v registrech ohledně Navrhovatelů nevykazuje; od 4/2016 až do splacení úvěru (25.8.2016) Navrhovatelé opět hradili splátky úvěru nepravdělně a opožděně“.

6 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatelé finančnímu arbitrovi sdělili podmínky, za nichž považují smírné řešení za možné, a to buď poskytnutí hypotečního úvěru od Instituce a náhradu nemajetkové újmy ve výši 250.000,- Kč, v takovém případě by Navrhovatelé nepožadovali výmaz negativních záznamů z Bankovního registru anebo výmaz negativních záznamů z Bankovního registru a náhradu nemajetkové újmy ve výši 250.000,- Kč anebo pro případ, že by Instituce negativní záznamy z Bankovního registru nevymazala

ani by s Navrhovatelem neuzavřela smlouvu o hypotečním úvěru, Navrhovatelé požadují náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč. InSTITUTE se k návrhu smíru nevyjádřila. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

7 Právní posouzení

Finanční arbitr je povinen podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhodovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr je orgán mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu. Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné. Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit, napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Finanční arbitr rozhoduje podle práva, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda

- a) byli Navrhovatelé v období od 26. 6. 2010 do 25. 8. 2016 v prodlení se splácením úvěru ze Smlouvy o úvěru, a zda byla InSTITUTE oprávněna sdílet v Bankovním registru údaje o prodlení Navrhovatelů;
- b) byla InSTITUTE povinná realizovat své zástavní právo zřízené Smlouvou o zástavním právu, a mohla tím předejít prodlení Navrhovatelů se splácením úvěru ze Smlouvy o úvěru;
- c) zda svým jednáním InSTITUTE Navrhovatelům způsobila nemajetkovou újmu a zda jim vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč.

7.1 *Skutková zjištění*

Ze shodných tvrzení stran sporu a v řízení shromážděných podkladů má finanční arbitr za prokázané, že

- a) Navrhovatelé a InSTITUTE uzavřeli dne 12. 5. 2010 Smlouvu o úvěru, dne 12. 5. 2010 Smlouvu o zástavním právu a dne 21. 12. 2015 Dodatek ke Smlouvě o úvěru;

- b) Navrhovatelé byli v období od 26. 6. 2010 do 25. 8. 2016 (dále jen „Rozhodné období“) v prodlení s úhradou 41 pravidelných měsíčních splátek úvěru ze Smlouvy o úvěru, konkrétně se splátkou splatnou dne 25. 6. 2010, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 28. 6. 2010, dále se splátkou splatnou dne 25. 7. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 2. 8. 2010, splátkou splatnou dne 25. 8. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 7. 9. 2010, splátkou splatnou dne 25. 9. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 1. 10. 2010, splátkou splatnou dne 25. 10. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 12. 11. 2010, splátkou splatnou dne 25. 11. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 2. 12. 2010, splátkou splatnou dne 25. 12. 2010, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 3. 1. 2011, splátkou splatnou dne 25. 1. 2011, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 4. 2. 2011, splátkou splatnou dne 25. 7. 2011, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 3. 8. 2011, splátkou splatnou dne 25. 9. 2011, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 3. 10. 2011, splátkou splatnou dne 25. 12. 2011, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 4. 1. 2012, splátkou splatnou dne 25. 2. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 1. 3. 2012, splátkou splatnou dne 25. 3. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 10. 4. 2012, splátkou splatnou dne 25. 4. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 13. 5. 2012, splátkou splatnou dne 25. 7. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 25. 9. 2012, splátkou splatnou dne 25. 8. 2012, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 25. 9. 2012, splátkou splatnou dne 25. 9. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 18. 10. 2012, splátkou splatnou dne 25. 10. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 19. 11. 2012, splátkou splatnou dne 25. 11. 2012, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 19. 12. 2012, splátkou splatnou dne 25. 12. 2012, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 3. 1. 2013, splátkou splatnou dne 25. 1. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 6. 2. 2013, splátkou splatnou dne 25. 3. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 9. 4. 2013, splátkou splatnou dne 25. 5. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 10. 6. 2013, splátkou splatnou dne 25. 8. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 2. 9. 2013, splátkou splatnou dne 25. 9. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 16. 10. 2013, splátkou splatnou dne 25. 10. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 10. 11. 2013, splátkou splatnou dne 25. 11. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 26. 1. 2014, splátkou splatnou dne 25. 12. 2013, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 18. 2. 2014, splátkou splatnou dne 25. 1. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 24. 2. 2014, splátkou splatnou dne 25. 2. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 23. 3. 2014, splátkou splatnou dne 25. 3. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 27. 4. 2014, splátkou splatnou dne 25. 4. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 20. 5. 2014, splátkou splatnou dne 25. 5. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 15. 7. 2014, splátkou splatnou dne 25. 6. 2014, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 22. 7. 2014, splátkou splatnou dne 25. 7. 2014, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 22. 12. 2014, splátkou splatnou dne 25. 8. 2014, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 22. 12. 2014, splátkou splatnou dne 25. 9. 2014, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 22. 12. 2014, splátkou splatnou dne 25. 10. 2014, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 22. 12. 2014, splátkou splatnou dne 25. 11. 2014, kterou Navrhovatelé uhradili až dne 22. 12. 2014, splátkou splatnou dne 25. 4. 2015, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 2. 5. 2015 a splátkou splatnou dne 25. 6. 2015, kterou Navrhovatelé celkově uhradili až dne 8. 7. 2015;

- c) Instituce sdílela ke dni 17. 10. 2016 v Bankovním registru o Navrhovatelích ve vztahu ke Smlouvě o úvěru tyto údaje, jak vyplývá z Výpisu z registru „*Typ kontraktu: Hypotéka; Fáze: Ukončený předčasně; Role: Žadatel; Datum zahájení: 12.05.2010; Datum ukončení: 25.08.2016; CCB kód: ■; Kód operace: ■ FAC: 0; Finanční instituce: UNICREDIT BANK CZECH REPUBLIC AND SLOVAKIA, A.S.; Datum poslední aktualizace: 31.08.2016; Způsob platby: Převod z běžného účtu; Hmotné ručení: Zástava nemovitého majetku; Celková částka úvěru: 3 025 309; Počet splátek: 312; Periodicita: měsíční splátky; Výše následující splátky: 0; Výše měsíční splátky: 11 288; Zbývající jistina: 0; Počet zbývajících splátek: 0; Datum poslední platby: 25.08.2016; Počet nesplacených splátek po splatnosti: 0; Maximální počet nespl. splátek/Počet měsíců: 5/1; Maximální nesplacená částka: 46 813; Datum maximální nesplacené částky: 30.11.2015; Datum poslední delikvence: 30.06.2016.*“
- d) Dodatkem ke Smlouvě o úvěru se Instituce s Navrhovatelem dohodla, že „*finanční prostředky evidované na termínovaném vkladu č. účtu ■ vedeném u Banky (rozuměj Instituce) budou na žádost Klienta (rozuměj Navrhovatelů) použity na splácení závazku Klienta vůči Bance ze Smlouvy (rozuměj Smlouvy o úvěru)*“;
- e) Instituce, jak vyplývá z Výpisu, finanční prostředky evidované na termínovaném vkladu použila k úhradě pěti splátek po splatnosti, a to splátek splatných v měsících 7/2015 až 11/2015; zůstatek finančních prostředků pak Instituce použila k úhradě splátek v den jejich splatnosti, a to splátky splatné dne 25. 12. 2015, splátky splatné dne 25. 1. 2016, splátky splatné dne 25. 2. 2016 a splátky splatné dne 25. 3. 2016.

7.2 Rozhodná právní úprava

Instituce a Navrhovatelé uzavřeli Smlouvu o úvěru za účinnosti obchodního zákoníku.

Smlouva o úvěru jako smluvní typ je ve smyslu § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku tzv. absolutním obchodem, který se bez ohledu na povahu jeho účastníků řídí vždy obchodním zákoníkem. Tím však není dotčeno použití ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), v otázkách, které obchodní zákoník neupravuje, na základě výslovného zmocnění obsaženého v § 1 odst. 2 obchodního zákoníku.

Podle § 3028 odst. 1 č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014, a který nahradil občanský i obchodní zákoník, se tímto zákonem (myšleno novým občanským zákoníkem) *„řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti“* přičemž podle odstavce 3 se právní poměry, na které se nevztahuje odstavec druhý (práva osobní, rodinná a věcná), a *„vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí činnosti tohoto zákona“* řídí dosavadními právními předpisy, tedy obchodním a občanským zákoníkem.

Smlouva o úvěru je současně smlouvou spotřebitelskou podle hlavy páté části první občanského zákoníku.

Smlouva o úvěru není smlouvou o spotřebitelském úvěru ve smyslu zákona o spotřebitelském úvěru 321, protože je podle § 1 odst. 2 písm. a) a e) zákona o spotřebitelském úvěru 321 smluvním vztahem vyloučeným z působnosti tohoto zákona. Na Smlouvu o úvěru se nepoužije ani právní úprava zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), protože tento zákon nabyl účinnosti až dne 1. 1. 2011 a podle přechodného ustanovení § 23 odst. 1 tohoto zákona platí, že *„[p]rávní vztahy týkající se spotřebitelského úvěru vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí dosavadními právními předpisy“*.

Na Smlouvu o úvěru se nepoužije ani právní úprava zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“), protože tento zákon nabyl účinnosti až dne 1. 12. 2016 a podle přechodného ustanovení § 164 tohoto zákona platí, že *„[n]ení-li dále stanoveno jinak, řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.“* Finanční arbitr nezjistil, že by si Navrhovatelé s Institucí sjednali, že se jejich práva a povinnosti ze Smlouvy o úvěru budou ode dne nabytí účinnosti nového zákona o spotřebitelském úvěru řídit tímto zákonem.

Zápis do Bankovního registru se řídí zejména úpravou obsaženou v § 38a a násl. zákona o bankách, ve znění účinném ke dni provedení záznamu, který je předmětem tohoto sporu.

Navrhovatelé v průběhu řízení před finančním arbitrem neupřesnili, kdy měla Instituce svým jednáním Navrhovatelům způsobit újmu na jejich lidských právech. Pokud by Navrhovatelům vznikla újma do 31. 12. 2013, řídila by se odpovědnost Instituce za tuto újmu občanským zákoníkem, když podle přechodného ustanovení § 3079 nového občanského zákoníku platí, že *„[p]rávo na náhradu škody vzniklé porušením povinností stanovené právními předpisy,*

k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů“. Pokud by Navrhovatelům vznikla újma po 1. 11. 2014, řídila by se odpovědnost Instituce za tuto újmu novým občanským zákoníkem.

7.3 Rozhodná smluvní úprava

Podle čl. I. Smlouvy o úvěru platí, že „[b]anka se touto Smlouvou zavazuje, že poskytne Klientovi za podmínek sjednaných v této Smlouvě úvěr ve výši uvedené v čl. VII této Smlouvy, a Klient se zavazuje tento úvěr řádně a včas splatit a zaplatit úroky“, přičemž v čl. VII bod 3 Smlouvy o úvěru je výše úvěru stanovena částkou 3.025.309,- Kč. Podle čl. VII. bod 9 až 11 Smlouvy o úvěru se Navrhovatelé zavázali úvěr ze Smlouvy o úvěru splatit 312 měsíčními anuitními splátkami ve výši 15.495,- Kč, splatnými vždy ke každému 25. dni v měsíci.

Instituce a Navrhovatelé si v čl. VII. Smlouvy o úvěru označeném jako Individuální smluvní podmínky dále sjednali „Účel úvěru: Koupě; Zajištění úvěru zástavním právem k nemovitostem: (číslo Smlouvy o zřízení zástavního práva k nemovitosti): ZS ■; Doplnkové zajištění/pojištění (číslo a předmět zajišťovací smlouvy nebo směnky): TV ■.“

Podle čl. X. odst. 1 Smlouvy o úvěru platí, že „[d]alší práva a povinnosti smluvních stran touto Smlouvou výslovně neupravené se řídí VOP (rozuměj Všeobecné obchodní podmínky). Podpisem této Smlouvy Klient potvrzuje, že VOP převzal, seznámil se s jejich obsahem a s tímto obsahem souhlasí; současně se zavazuje jednat v souladu se všemi jejich ustanoveními“.

Podle čl. 11.2 Všeobecných obchodních podmínek pak platí, že „[k]lient akceptací Všeobecných podmínek bere na vědomí a souhlasí s tím, že informace, které se týkají Klienta (...) a jsou předmětem bankovního tajemství, ochrany osobních údajů nebo jiné zákonné ochrany, mohou být zpřístupněny (...) osobám vedoucím mezibankovní informační systémy v zemích sídla akcionářů Banky, především pro účely plnění smlouvy s Klientem, pro účely ochrany rizik Banky a koncernu UniCredit Group, výkaznictví, auditu, vnitřní kontroly atp.“.

Předmětem Smlouvy o zástavním právu je „zřízení zástavního práva ve prospěch Banky k zajištění jejich pohledávek za Dlužníkem k níže specifikované pohledávce Zástavce (rozuměj Navrhovatele 2)“, přičemž podle čl. II. bod 2 věty druhé Smlouvy o zástavním právu platí, že „[p]rávo Zástavce na výplatu peněžních prostředků z terminovaného vkladu je pohledávka Zástavce za Bankou“. Podle čl. VII. bod 1 Smlouvy o zástavním právu platí, že „[n]ebudou-li zajištěné pohledávky Banky nebo jejich část uhrazeny řádně a včas, a to ani v dodatečně lhůtě stanovené Bankou, je Banka oprávněna realizovat své zástavní právo zřízené podle této smlouvy, tj. uspokojit svůj peněžitý nárok z pohledávky z vkladu. V důsledku toho je oprávněna provést inkaso peněžních prostředků k tíži terminovaného vkladu, který může do výše odpovídající výši splatné a nezaplacené části zajišťovaných pohledávek učinit splatným, a tyto peněžní prostředky použít k úhradě nesplacené části zajišťovaných pohledávek“.

Dotatkem ke Smlouvě o úvěru se Instituce s Navrhovatelem dohodla, že „finanční prostředky evidované na termínovaném vkladu č. účtu ■ vedeném u Banky (rozuměj Instituce) budou na žádost Klienta (rozuměj Navrhovatelů) použity na splácení závazku Klienta vůči Bance ze Smlouvy (rozuměj Smlouvy o úvěru)“.

7.4 Zázpis do Bankovního registru obecně

Podle § 38a odst. 1 věty první zákona o bankách platí, že „[v] rámci plnění povinnosti postupovat při výkonu své činnosti obezřetně se banky a pobočky zahraničních bank mohou vzájemně informovat o bankovním spojení, identifikačních údajích o majitelích účtů a o záležitostech, které vypovídají o bonitě a důvěryhodnosti jejich klientů, a to i prostřednictvím právnické osoby, která není bankou.“ Podle § 38a odst. 1 věty druhé a třetí zákona o bankách však také platí, že „[m]ajetkový podíl na této právnické osobě mohou mít pouze banky, které jsou povinny zajistit, že tato právnická osoba bude zachovávat získané údaje v tajnosti a chránit je před zneužitím. Banka a pobočka zahraniční banky je povinna k získaným údajům o klientech jiné banky a pobočky zahraniční banky přistupovat tak, jako by šlo o údaje o jejich vlastních klientech.“

Banky tedy informace o svých klientech, za podmínek stanovených zákonem o bankách, sdílet mohou, aniž by k tomu potřebovaly souhlas svých klientů.

Údaje o klientech, které banky sdílí, musí být samozřejmě zpracovávány v souladu se zákonem o bankách a zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Podle zákona o ochraně osobních údajů má banka při nakládání s osobními údaji dlužníků postavení tzv. správce osobních údajů a společnost CBCB postavení zpracovatele osobních údajů. Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů má správce osobních údajů (banka) povinnost zpracovávat pouze přesné osobní údaje, které získal v souladu s tímto zákonem. Pokud správce zjistí, že jsou údaje nesprávné, má povinnost je opravit případně zlikvidovat, není-li oprava možná. Tomu odpovídají práva subjektu osobních údajů, v tomto případě Navrhovatelů, uvedená v § 21 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů; podle uvedeného ustanovení každý, kdo zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů v rozporu s ochranou jeho soukromého a osobního života nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může (a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, nebo (b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav – např. blokováním, provedením opravy, doplněním nebo likvidací osobních údajů. Je-li taková žádost shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav. Jak správce, tak zpracovatel přitom odpovídají za škodu, která by zpracováním nesprávných osobních údajů mohla vzniknout.

Z veřejně dostupných informací vyplývá, že informace o klientech jsou v Bankovním registru evidovány po dobu trvání smluvního vztahu (úvěrové smlouvy), resp. závazků z něj a následně další čtyři roky. Pokud smlouva s klientem nebyla uzavřena, jsou informace uchovány po dobu jednoho roku. Případné promlčení dluhu přitom nemá na zápis v Bankovním registru přímý vliv, neboť promlčením dluh nezaniká, pouze se stává díky námitce promlčení soudně nevymahatelným. Jinými slovy, i po uplynutí promlčecí doby dluh trvá, avšak pokud by jej věřitel po dlužníkovi vymáhal soudní cestou, může se dlužník bránit námitkou promlčení.

Pro posouzení, zda je požadavek klienta na výmaz z Bankovního registru oprávněný, je tedy důležitá řada okolností, zejména zda klient uzavřel s bankou, jako věřitelem úvěrovou smlouvu; zda klient z případně uzavřené úvěrové smlouvy uhradil vůči věřiteli veškeré své závazky řádně a včas; jaké informace jsou o klientovi v Bankovním registru vedeny a od jakého data.

7.5 Zázpis Navrhovatelů do Bankovního registru

Z Výzvy k úhradě ze dne 3. 9. 2015 a z Výzvy k úhradě ze dne 1. 12. 2015 finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovatele opakovaně písemně informovala o skutečnosti, že informace o úvěrové historii Navrhovatelů jsou zaznamenávány do Bankovního registru a že tyto informace mají negativní vliv na poskytnutí dalších úvěrových produktů, stejně tak ze Záznamu z 8. 12. 2015 finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovatele 1 informovala o provádění záznamů do registrů klientských informací.

Z První upomínky finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovatele dne 4. 8. 2015 vyzvala k úhradě dlužné částky po splatnosti ve výši 11.324,75 Kč a poplatku za odeslání První upomínky ve výši 350,- Kč, a to nejpozději do 18. 8. 2015. Z Výpisu pak finanční arbitr zjistil, že Navrhovatelé v období od 4. 8. 2015 do 18. 8. 2015 na dluh ze Smlouvy o úvěru ničeho neuhradili. Z Druhé upomínky finanční arbitr zjistil, že Instituce dne 19. 8. 2015 Navrhovatele opět vyzvala k úhradě dlužné částky po splatnosti ve výši 11.749,04 Kč a poplatku za odeslání Druhé upomínky ve výši 500,- Kč, a to nejpozději do 2. 9. 2015. Z Výpisu finanční arbitr zjistil, že Navrhovatelé v období od 19. 8. 2015 do 2. 9. 2015, konkrétně dne 1. 9. 2015 uhradili na dluh ze Smlouvy o úvěru částku ve výši 9.624,57 Kč. Z Výzvy k úhradě ze dne 3. 9. 2015 finanční arbitr zjistil, že Instituce Navrhovatele dne 3. 9. 2015 vyzvala k úhradě dlužné částky po splatnosti ve výši 12.960,33 Kč a poplatku ve výši 650,- Kč, a to nejpozději do 17. 9. 2015. K úhradě byli Navrhovatelé vyzváni i prostřednictvím E-mailové upomínky ze dne 23. 9. 2015 a Výzvou k úhradě ze dne 1. 12. 2015. Z Výpisu finanční arbitr zjistil, že dlužná částka, k jejíž úhradě Instituce Navrhovatele vyzvala První upomínkou, Druhou upomínkou, Výzvou k úhradě ze dne 3. 9. 2015, E-mailovou upomínkou a Výzvou k úhradě ze dne 1. 12. 2015 byla uhrazena až z finančních prostředků z termínovaného vkladu v souladu s Dodatkem ke Smlouvě o úvěru.

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatelé nehradili Instituci své závazky ze Smlouvy o úvěru řádně a včas, když v Rozhodném období byli v prodlení s úhradou 41 pravidelných měsíčních splátek úvěru ze Smlouvy o úvěru a Instituce informace o prodlení Navrhovatelů se splácením jednotlivých splátek podle Smlouvy o úvěru sdílela v Bankovním registru.

Ke dni uzavření Dodatku ke Smlouvě o úvěru byli Navrhovatelé v prodlení se splácením úvěru ze Smlouvy o úvěru, konkrétně se splátkami splatnými v období od 25. 7. 2015 do 25. 11. 2015, když dlužná částka po splatnosti činila ke dni podpisu Dodatku ke Smlouvě o úvěru celkem částku ve výši 48.867,26 Kč (dále jen „Dlužná částka po splatnosti“).

Instituce tedy v souladu s čl. C bod 1. Dodatku ke Smlouvě o úvěru použila část finančních prostředků z termínovaného vkladu na úhradu Dlužné částky po splatnosti, čímž došlo ke splnění splátek splatných v období od 25. 7. 2015 do 25. 11. 2015, nikoliv však řádně a včas, ale až po uplynutí lhůty splatnosti jednotlivých splátek. Splátky splatné v období od 25. 12. 2015 do 25. 3. 2016 byly uhrazeny řádně a včas, Instituce na jejich úhradu použila prostředky z termínovaného vkladu.

Uhrazením splátky splatné dne 25. 3. 2016 došlo k vyčerpání finančních prostředků z termínovaného vkladu. Splátku splatnou dne 25. 4. 2016 Navrhovatelé opět neuhradili řádně a včas, když tuto splátku uhradili až dne 2. 5. 2016, Navrhovatelé se tak opět ocitli v prodlení, v prodlení pak Navrhovatelé byli i se splátkou splatnou dne 25. 6. 2016, když tuto uhradili až dne 8. 7. 2016.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce porušila svoji povinnost ze Smlouvy o úvěru, ze Smlouvy o zástavním právu nebo z Dodatku ke Smlouvě o úvěru.

Finanční arbitr ze Smlouvy o zástavním právu nezjistil, že by se jednalo o pojištění schopnosti splácet úvěr, jak namítají Navrhovatelé. Z čl. VII. bod 8 Smlouvy o úvěru finanční arbitr zjistil, že Smlouva o zástavním právu byla uzavřena jako doplňkové zajištění ke Smlouvě o úvěru. Ze Smlouvy o zástavním právu finanční arbitr dále zjistil, že i kdyby Instituce své právo, které jí plyne z čl. VII. Smlouvy o zástavním právu využila, stalo by se tak až po uplynutí dodatečné lhůty, kterou byla Instituce povinna Navrhovatelům k plnění jejich závazku poskytnout. Instituce tedy realizací zástavního práva v souladu se Smlouvou o zástavním právu nemohla předejít prodlení Navrhovatelů. Navrhovatelé by tak i v případě realizace zástavního práva ze Smlouvy o zástavním právu byli v prodlení a Instituce by tedy byla oprávněna informace o prodlení Navrhovatelů v Bankovním registru sdílet.

Finanční arbitr dále zjistil, že Instituce v souladu s čl. C bod 1. Dodatku ke Smlouvě o úvěru použila část finančních prostředků z termínovaného vkladu na úhradu Dlužné částky po splatnosti, Instituce tedy byla oprávněna informaci o prodlení dlužníků v období od července 2015 do listopadu 2015 sdílet v Bankovním registru. Splátky splatné v období od 25. 12. 2015 do 25. 3. 2016 uhrazené v souladu s čl. C bod 1. Dodatku ke Smlouvě o úvěru z finančních prostředků z termínovaného vkladu, byly uhrazeny řádně a včas. Finanční arbitr z Výpisu z registru zjistil, že Instituce v období od prosince 2015 do března 2016 žádné informace ohledně prodlení Navrhovatelů v Bankovním registru nesdílela.

Finanční arbitr nezjistil, že by Instituce informace v Bankovním registru sdílela neoprávněně, když i po vyčerpání finančních prostředků z termínovaného vkladu se Navrhovatelé opět dostali do prodlení, a to s úhradou splátky splatné dne 25. 4. 2016 a splátky splatné dne 25. 6. 2016.

7.6 Újma obecně, předpoklady odpovědnosti za újmu

Podle § 11 občanského zákoníku, platí, že „*[f]yzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.*“ Ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku pak v případě zásahu do těchto práv přiznává nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích, v případě že nepostačuje zadostučinění podle § 13 odst. 1 občanského zákoníku.

Občanskoprávní odpovědnost za neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti podle § 13 občanského zákoníku předpokládá kumulativní splnění třech podmínek, a to neoprávněný zásah do chráněného všeobecného osobnostního práva fyzické osoby, újma na osobnosti fyzické osoby (nemajetková újma) v její osobní fyzické a psychicko-morálně-sociální integritě a příčinná souvislost mezi neoprávněným zásahem a nemajetkovou újmu, tj. prokázání, že neoprávněný zásah újmu skutečně bezprostředně vyvolal. Nenaplněním jakékoliv z těchto podmínek se vylučuje možnost vzniku odpovědnosti podle § 13 občanského zákoníku.

Podle § 2894 odst. 1 nového občanského zákoníku platí, že „*[p]ovinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).*“ Podle § 2894 odst. 2 nového občanského zákoníku platí, že „*[n]ebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu.*“ Podle § 2956 nového občanského zákoníku

současně platí, že „[v]znikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.“ Podle § 81 nového občanského zákoníku platí, že „[c]hráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.“ (odstavec 1) a „[o]chrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.“ A podle § 82 odst. 1 nového občanského zákoníku, že „[č]lověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.“ Podle § 2951 odst. 2 nového občanského zákoníku musí být přiměřené zadostiučinění „poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy“.

Podle nového občanského zákoníku platí, že škoda se nahrazuje vždy, ale nemajetková újma jen tehdy, pokud to zákon výslovně přikáže, nebo když si to strany sjednají. Předně se nemajetková újma hradí tehdy, zasáhne-li škůdce do přirozených práv člověka. Mezi tato práva patří právo na život, zdraví, svobodu, soukromí, čest, důstojnost, jméno apod. Nemajetková újma může mít různou podobu – fyzickou bolest, ztížení společenského uplatnění, duševní útrapy apod. Peněžitá náhrada se pro nemajetkovou újmu uplatní subsidiárně pouze v případě, že jiná forma, tedy například omluva nebo nepeněžité plnění, není dostačujícím odčiněním způsobené újmy.

Ustanovení § 2971 nového občanského zákoníku se uplatní tam, kde poškozenému nevznikla újma na jeho přirozených právech vymezených příkladmo v § 81 odst. 1 nového občanského zákoníku, ale vznikla mu újma na jiných právech. Ustanovení § 2956 a 2971 nového občanského zákoníku stanoví pro náhradu nemajetkové újmy odlišné předpoklady, když podle § 2956 ve spojení s § 82 odst. 1 nového občanského zákoníku musí dojít k neoprávněnému zásahu do přirozeného práva, zatímco podle § 2971 nového občanského zákoníku musí existovat zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil nemajetkovou újmu protiprávním jednáním.

Finanční arbitr odkazuje na závěry Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ve věci nemajetkové újmy způsobené zahájením trestního stíhání, když obviněný byl následně obžaloby zproštěn: „*Jak bylo již shora naznačeno, v souvislosti s prokazováním vzniku nemajetkové újmy je nesprávnou úvaha odvolacího soudu, že „sama existence rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, zakládá vyvratitelnou domněnku, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma“.* Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem (např. rozhodnutím zrušeným pro nezákonnost) tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce (např. práva na rodinný život), a vznik nemajetkové újmy (představované např. úzkostí, nepohodlím, nejistotou) vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.“

Nárok na náhradu nemajetkové újmy podle občanského zákoníku i podle nového občanského zákoníku tak předpokládá porušení právní povinnosti (případně porušení smluvní povinnosti či dobrých mravů), vznik újmy a příčinnou souvislost mezi jednáním Instituce a vznikem této újmy. Vznik újmy je rovněž nezbytné prokázat a její výši doložit.

7.7 Nárok Navrhovatelů na náhradu nemajetkové újmy

Dne 23. 6. 2017 vzal Navrhovatel 1 návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem, co do části nároku na náhradu nemajetkové újmy, zpět. Finanční arbitr řízení podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi zastaví usnesením, jestliže navrhovatel vzal svůj návrh zpět.

Navrhovatel 2 v řízení před finančním arbitrem svá tvrzení o nemajetkové újmě nijak nedokládá. Navrhovatel 2 nedoložil, zda a jakým způsobem došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu v důsledku jednání Instituce, když na podporu svého tvrzení, že utrpěl „*kolapsové a před infarktové stavy, fyzické utrpení a emocionální úzkost*“ nepředložil žádné podklady. Stejně tak, ačkoli Navrhovatel 2 tvrdí, že mu „*vznikla újma na mých lidských právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti a to neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života celé rodiny*“, nijak nedoložil, jakým způsobem byla jednotlivá osobnostní práva porušena.

Finanční arbitr z předložených podkladů nezjistil, že k zásahu do nemajetkových práv Navrhovatele 2 skutečně došlo, když Instituce sdílením informací o Navrhovatelích využila své oprávnění založené ustanovením § 38a zákona o bankách, přičemž Instituce sdílela pouze informace o skutečném prodlení Navrhovatelů a tímto jednáním tak nijak nezasáhla do nemajetkových práv Navrhovatele 2. Nadto Navrhovatel 2 nijak nedoložil, že došlo k újmě na jeho zdraví, případně k újmě na jiném osobnostním právu Navrhovatele 2, což jsou předpoklady pro přiznání náhrady újmy jak podle občanského zákoníku, tak podle nového občanského zákoníku.

Jelikož nebyly naplněny předpoklady pro vznik odpovědnosti Instituce za újmu, když finanční arbitr nemá za prokazané, že Navrhovatel 2 jakákoliv újma vznikla a finanční arbitr zároveň nezjistil, že by Instituce porušila povinnost stanovenou zákonem, či smlouvou nebo že by porušila dobré mravy, finanční arbitr tak nemůže než konstatovat, že Navrhovatel 2 nespovídá nárok na náhradu jakékoliv nemajetkové újmy.

8 K výrokům nálezu

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce sdílením informací o prodlení Navrhovatelů se splácením úvěru ze Smlouvy o úvěru v Bankovním registru porušila právní nebo smluvně převzaté povinnosti. Jelikož Navrhovatelé byli v rozhodném období v prodlení s úhradou více měsíčních splátek, Instituce tak měla právo sdílet negativní záznamy o osobách Navrhovatelů v Bankovním registru. Zároveň finanční arbitr zjistil, že i v případě, že by Instituce realizovala zástavní právo ze Smlouvy o zástavním právu, byli by Navrhovatelé v prodlení a Instituce by byla oprávněna informace o prodlení Navrhovatelů v Bankovním registru sdílet. Finanční arbitr, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto nálezu, tedy návrh v této části zamítl.

Navrhovatel 2 v řízení nedoložil a finanční arbitr ani nezjistil žádné skutečnosti, ze kterých by vznik nemajetkové újmy vyplýval, zároveň finanční arbitr v průběhu řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by ze strany Instituce došlo k porušení zákonné či smluvní povinnosti či k porušení dobrých mravů. Finanční arbitr tak nemohl přisvědčit nároku Navrhovatele 2 na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000,- Kč, proto ve výroku II. tohoto nálezu rozhodl o zamítnutí návrhu v této části.

Protože Navrhovatel 1 vzal svůj návrh na zahájení řízení před finančním arbitrem, co do části nároku na náhradu nemajetkové újmy zpět, finanční arbitr řízení v této části podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi zastavil, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto nálezu.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u ě n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

V Praze dne 4. 12. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr